

камъ Българскѣ-тъ странѣ ся льсна отъ Българскы войницы, отъ които, както казвать лѣтописцы-ти, едни били украсени съ златны щитове и позлатены копия; у други ся свѣткали сребрни щитове и посребрени копия, а трети были натруфени съ различни орѣжія—, *„Ахъ! шыя сж были злашны-шы Българскы врѣмена!“* (казва Венелинъ). Най-сѣтнѣ дохожда Симеонъ, обиколенъ отъ свои-ты войводы и тѣлохранители; нѣ прѣди да стигне до палатеца, проводи първо да разгладать добрѣ мѣсто-то, на тогазъ слѣзе отъ коня и отиде при Романа, който го пріе съ голѣмо смиреніе. Въ исто-то время Цареградскы-ты стѣны бѣхѣ почърнѣлы отъ хора за да глядать това блистателно позорище (927 г.). Слѣдъ обикновенны-ты поздравленія Романъ просилъ миръ, а Симеонъ ся склонилъ, откакъ ся пріяли прѣдложены-ты нѣговы условія, и тѣй ся сговорили. Послѣ ся опрѣдѣлихѣ и отъ двѣ-тѣ страны чиновницы, та заключихѣ мира, който ся рѣши по Симеоново щеніе. Тогазъ двама-та владѣтеле ся раздѣлихѣ и Българскый царъ ся отправи съ войскы-ты си за въ Българію.

Симеонъ затова повече побързалъ да заключи по-скоро миръ съ Гърцы-ты, защото трѣбало даиде да покори възстанѣлы-ты Сърби. Още прѣди да ся заключи миръ-тъ, Гърци-ти, като видѣхѣ, че изгубихѣ всичко дори до самыя Цариградъ, проводили тайно да възбунтувать противъ Българы-ты Сърбіи (920 г.), която бѣше въ това врѣмя подъ Българекѣ власть и съставляваше едно отъ Българскы-